

излизат изпод земята, затова са тъй черни, — обясняваха учителите на учениците си.

Стигнаха при мината. Грамадни здания се издигаха навред. Заведоха учениците там, откъдето се носеше трясък, гърмежи, въртяха се грамадни колела и пухтяха машини. Малки вагончета, пълни с въглища, сновяха едно след друго и се губеха из грамадните машини. След малко вагончетата се връщаха празни. Грабваха ги тогаз малки моторчета, пухтяха пред тях, теглеха ги и се губеха всички в големи подземни дупки.

И навсякъде работници: при машините, при вагончетата, в дупките, работят, работят без спир, без отдиш...

Децата зяпаха учудени, смаяни.

Поведоха ги през полето към нов рудник. Весел момински смях, песни и провиквания се носеха из полето. Копачки копаеха кукуруза и пееха.

Златни пчелички бръмчеха весело из ливадите и цъфналите акации и береха сладък мед... Пролет, златна пролет цареше навред.

Децата крачеха весели, засмени, бъбреха непрестанно и се радваха на пролетта.

III.

Стигнаха при рудника. Черна подземна дупка зееше пред учениците. Миньори, с запалени лампи в ръце, стоеха пред дупката.

— Хванете се по двама за ръце и се дръжте здраво, — казаха миньорите и учителите на децата.

Тръгнаха. Навлязоха в дупката. Входът беше висок, иззидан с дялани камъни. А по-навътре дебели диреци и напречни греди подпираха земята. Децата престъпяха полека, озъртаха се плахо. Тъмнината се усилваше и скоро мракът ги обхвана от вси страни. Като малки светулки блещукаха в мрака само лампите на миньорите.

Едри водни капки капеха отгоре. Долу отстрани шуртеше вадичка.

Децата крачеха полека, несигурно. Някои се спъваха в тъмнината. Озъртаха се плахо наоколо и се притискаха едно до друго.